

TEGEN DE LOPENDE BAND IN...

Woensdag 7 april 2010

Positie: 89° 27' 35,3" Noord / 140° 35' 19,2" Oost

Temperatuur: - 18° C

De enorme ijsmuur voor ons proberen we al bijna een uur vergeefs te omzeilen. De laatste poging om er doorheen te steken, braken we af omdat de ijsblokken grommend in beweging kwamen. Niet bepaald veilig om hier een lint van acht man doorheen te loodsen. Tijd om na vijf uur ononderbroken skiën even rust te nemen, de balans op te maken en met de bemanning van de poolbasis in overleg te treden.

Ik ga met mijn rug naar de wind op mijn slede zitten en bel met mijn satelliettelefoon Victor Boyarsky, de goedlachse, humorvolle basiskamp-manager. Hij noteert onze positie en vertelt dat alle teams traag vorderen. De omstandigheden zijn inderdaad uitzonderlijk en uitdagend. Victor is zich aan het beraden of we een extra dag krijgen. Vooralsnog is dat onzeker. De vraag is namelijk of dat zoden aan de dijk zal zetten.

Het weer is bar en boos. Sterke wind en ‘white out’. Navigeren onder deze omstandigheden is ontzettend vermoeiend. Het terrein is chaotisch, de sneeuw snijdt venijnig in je gezicht en het contrast is zo laag dat je geen verschil ziet tussen het ijsveld, de horizon en de lucht. We lopen als het ware als mieren in een wit geschilderd aquarium, gevuld met ijsblokjes. Dat is nog niet de grootste uitdaging. De wind staat al dagen schuin tegen ons gericht en het drijfvijs blijft zich gestaag van de Geografische Noordpool af bewegen. We lopen dus als het ware tegen de lopende band in! Met zoveel onzekerheid over het halen van het doel is het belangrijk dat we een hechte groep

blijven. Er zijn nogal uiteenlopende ideeën over wat ons nu te doen staat. Ik roep iedereen bij elkaar voor overleg. Met twee ex-mariniërs en een ex-commando aan boord is de “we laten ons niet kisten mentaliteit” vrij hoog. Zo kreeg ik gisteren het voorstel om slechts twee uur per dag rust te nemen waarbij de drie ex-militairen bij toerbeurt wakker zouden blijven om sneeuw te smelten om direct daarna te ontbijten, de thermosflessen te vullen en weer van start te gaan. Dat zou ons twintig uur skiën per dag opleveren. Prima

“It’s bloody pointless. It feels like walking down the upward escalator at a Tube station.”

strategie voor een eindsprint. Tegelijkertijd zijn er ook twee deelnemers die mentaal beginnen af te haken. Rupert weet het met Engelse humor goed te verwoorden: “It’s bloody pointless. It feels like walking down the upward escalator at a Tube station.”

Het is een boeiende groepsdynamiek. Ik merk dat er in de achterhoede druk gelobbyd wordt om medestanders voor de militaire aanvalsstrategie te krijgen. Hoe gaan we elkaar hier niet verliezen? Ik laat de teamleden de wiskunde doen. “*Wat denken jullie? Wat hebben we de afgelopen vijf uur afgelegd?*” “*Ik denk dat het tegen valt: zes*

kilometer?... Ik denk minder: vier.” Ze zitten er allemaal flink naast. “Per saldo zijn we vierhonderd meter dichter bij de Pool gekomen...” Er valt een korte, veelbetekenende stilte.

Hoe graag je het ook zou willen, niet alles is maakbaar op de Noordpool. Dit fantastische team heeft alles in zich om de Noordpool te bereiken. We beschikken alleen niet over voldoende tijd. Als je maar geduld hebt, komt het pakij's wel een keer tot rust en worden de dagresultaten niet gekannibaliseerd door de tegengestelde ijsbeweging. Wij kunnen helaas niet nog een week wachten en we moeten dan vooral ook een principebesluit nemen. Gaan we –tegen beter weten in- knokken, drammen en rammen en genieten we van het afzien? Of gaan we voor normale dagroutines waarbij we meer ruimte houden voor het bewust ervaren van onze omgeving? Elke keuze is gerechtvaardigd maar het blijft subjectief. Als het op ski's bereiken van de Geografische Noordpool onmogelijk blijkt, is het nog belangrijker je af te vragen welke keuze deze ervaring waardevol maakt.

Deze groep hecht zeer aan de teamervaring. Daar stuur ik ook op. Ik vraag iedereen welke aanpak hij verkiest en waar zijn grens ligt. De prijs die we zouden betalen voor de militaire aanvalsstrategie blijkt te hoog. Een combinatie van onvermijdelijke vermoeidheid en dadendrang zal de risico's doen toenemen hetgeen voor twee teamleden geen optie is. Zij opereren nu al bij tijd en wijlen buiten hun comfortzone. Daarmee stellen zij de norm en is het aan de anderen dat te

respecteren. Ik besluit tot het volgen van normale dagroutines, voor zover het weer dat überhaupt toelaat.

Voor vandaag zet ik er nu zelfs een punt achter. De wind neemt nog steeds in kracht toe. Na enkele honderden meters terug skiën, vind ik een stuk ijs dat waarschijnlijk niet door de wind uit elkaar gereten zal worden. We hebben geluk dat we deze plek zo snel hebben gevonden, want behalve een aantal ijsvelden met opvallend dik ijs, zie ik toch ook veel ijsvelden van zeer kwetsbaar, dun ijs. Een dergelijke mix van extremen heb ik eigenlijk nooit eerder gezien. Hoe dan ook, hier gaan we kamp maken en beter weer afwachten. Het opzetten van de tenten is een “huzarenstukje”. Als je de tent hier loslaat, zal de poolwind deze meenemen en verscheuren. Iedereen is in opperste concentratie en werkt nauw samen. Alleen al kamp maken zonder een tent te verliezen, is onder deze omstandigheden een mooie prestatie.